

Pazar Günü

– berberce · 24 Eylül 2023

Çocukluğum 90'lı yıllarda geçti;taşlı topraklı yollardan yürürken kara lastik ayakkabılarımızı az aşındırmadık,yırtık çorap da giydik,yamalı pantolon da.İlk kundura ayakkabım ortaokula giderken olmuştu,rahmetli babam sıkı sıkı tembihlerdi:"Bunlarla top oynama Hüseyin ha,dayanamaz bunlar hemen patlar."Dinlemezdim tabi teneffüste arkadaşlar ısrar edince dayanamazdım ve üst sınıflarla hep maç yapar,kan ter içinde kalırdık.O kundura ayakkabılarımı her gün okula giderken boyardım ve babamdan hep"aferin,"alırdım,çaktırmazdım davayı.

Pazar günleri demek benim için futbol demekti ancak televizyonumuz yoktu o yıllarda,amcamların siyah beyaz televizyonları vardı sürekli onlara giderdik aslında bizimkisi ziyaretten ziyade televizyon seyredebilmektir.Beş veya altı kanal olurdu zaten birisi haber,birisi müzik eğlence,birisi spor,birisi de çizgi film olurdu.Amcam nereyi açarsa mecbur orayı seyretmek zorunda kalırdık,şimdiki gibi uzaktan kumanda yok ki,amcam,odanın diğer köşesinden kalkıp gelir ya sesini açardı televizyonun ya da kanalını değiştirirdi.

Nimem vardı romatizma hastası olduğu için yürümekte zorluk çekiyordu ve en sadık dostu bastonuydu.Beni çok severdi ve her kışın bana yünden çorak örerdi.

Hepsinin mekanları cennet olsun bizler televizyon seyrederken babam uyuklamaya başlar,elindeki kırmızı tesbihini yere düşürürverirdi,bunu gören ninem ise fazla elektrik gitmesin dercesine:
-Bakmıyorsanız televizyonu kapatıverin,derdi.